

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. S., narozený dne X, bytem K.,
zastoupený: Mgr. Bc. Vladimír Volný, advokát se sídlem Paroubkova
228, 344 01 Domažlice,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu
1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen MPSV),

v řízení o žalobě ze dne 18.1.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2020 č.j.
MPSV-2020/231120-914 o snížení dávky příspěvek na živobytí,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 27.11.2020 č.j. MPSV-2020/231120-914 jemu předcházející rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni ze dne 20.10.2020 č.j. 20091/2020/KLT se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Bc. Vladimíru Volnému se přiznává odměna ve výši 7.865,-Kč, která mu bude vyplacena na účet č. 2901448215/2010, VS 304518, z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Dne 18.1.2021 byla zdejšímu soudu prostřednictvím datové schránky doručena žaloba žalobce ze dne 18.1.2021, jejíž přílohou kromě napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

27.11.2020 bylo i usnesení zdejšího soudu ze dne 6.1.2021 č.j. Na 18/2020-19, jímž byl žalobci pro toto řízení ustanoven zástupcem výše uvedený advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný.

2. **Ve včasné žalobě**, která byla poté zaslána zdejšímu soudu ještě dne 26.1.2021 ve zcela totožném znění, v níž došlo toliko k opravě data napadeného rozhodnutí z nesprávného data 27.10.2020 na správné 27.11.2020 žalobce (*taktéž jako v předchozích žalobách týkajících se rovněž snížení dávky příspěvek na živobytí*) vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27.11.2020 č.j. MPSV-2020/231120-914, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Plzni (dále jen **ÚP** či **úřad práce**) ze dne 20.10.2020 č.j. 20091/2020/KLT, kterým mu byl snížen příspěvek na živobytí z částky 3.410,-Kč na 2.200,-Kč měsíčně ode dne 1.8.2018. Zejména namítal nesprávný závěr správních orgánů o vzniku zákonných podmínek pro snížení příspěvku na živobytí a neúplné zjištění skutkového stavu věci, kdy správní orgán učinil z nedostatečně zjištěného skutkového stavu nesprávné skutkové a právní závěry. Správní orgány, tj. žalovaný a správní orgán I. stupně (ÚP), dospěly k závěru, že rozhodným obdobím je období únor 2017 až září 2017, když v tomto období se žalobci "nasčítala" doba 6 měsíců, po kterou se prokazatelně neúčastnil projektů, organizovaných ÚP a od měsíce září 2017 se posuzuje každý měsíc stran aktivit žalobce samostatně a není v podstatě důležité, proč se žalobce aktivit neúčastnil, zda mu byly nabídnuty, apod. Dle názoru žalobce však jeho neaktivita (či nesplnění jiné podmínky) musí trvat nepřetržitě po dobu 6 měsíců, neboť jiný výklad by znamenal, že příjemcům příspěvku na živobytí by se doba 6 měsíců mohla "nasčítávat" donekonečna a příspěvek by jim byl snížen např. až po dlouhé době (např. 2 let) v důsledku neaktivity v několika měsících, proto takový výklad běhu lhůty je dle něho nepřipustný.

Dále bylo namítáno, že žalovaný ani v tomto ohledu nerespektoval závěry, vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 16 Ad 40/2019-36 ze dne 18.8.2020, kde soud poukazuje fakticky na protiústavnost takového výkladu a nepředvídatelnost rozhodování správních orgánů. Žalobce poukázal na to, že správní orgány nedostály právnímu názoru správního soudu, jež již jednou (s poměrně obsáhlým odůvodněním) předchozí rozhodnutí zrušil; žalovaný tak nerespektoval předchozí závazný právní názor správního soudu.

Dle žalobce v rozhodnutích správních orgánů zcela absentuje odůvodnění toho, z jakých důvodů

nebyl v měsíci červenci 2018 aktivní, zda to bylo z důvodů na jeho straně či nikoliv, a absentuje zcela závěr o tom, zda mu byla nabídnuta nějaká aktivita či nikoliv, apod. Toto tvrzení správních orgánů žalobce považuje za neprokázané, když je třeba zohlednit, že se vždy zúčastnil aktivit tak, jak mu byly ÚP předloženy a nemůže jít k jeho tíži, že se např. aktivit pořádaných ÚP účastnit fakticky nemohl z objektivních důvodů. Také žalobce vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného, když má za to, že zákonná lhůta 6 měsíců, po kterou žadatel pobírá příspěvek na živobytí v částce životního minima, se přerušuje každou aktivitou žalobce, předpokládanou zákonem. Žalovaný tak dospěl chybně k závěru o uplynutí zákonné 6 měsíční lhůty, když žalobce má za to, že při každé prokazatelné účasti na projektu, organizovaném ÚP by se doba trvání projektu neměla jen započít, ale lhůta by se v takovém případě měla přerušovat a od ukončení účasti na projektu, organizovaném úřadem práce by po skončení účasti žalobce na takovém projektu běžet nová 6 měsíční lhůta.

Závěrem žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2020

a jemu předcházejícího rozhodnutí (i odměnu za zastupování), protože dle něho jsou nepřezkoumatelná a nesrozumitelná pro porušení ust. § 68 odst. 3 SŘ (zákon č. 500/2004 Sb., dále jen **správní řád** či **SŘ**) pro neobjasněný jak časový, tak činnostní prvek v přezkoumávané rozhodovací praxi. Pro žalobce je rozhodování správních orgánů nepředvídatelným, což je dáno především nepředvídatelností pramenící z nesrozumitelnosti a nejednoznačnosti, ale i nedostatečného a rozporuplného zdůvodnění v rozhodnutí žalovaného ohledně vymezení rozhodného období. Rovněž nejsou dle žalobce rozumně zdůvodněny a vyloženy aktivity dle § 24 odst. 1 písm.

f) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen **zákon**). Rozhodování žalovaného je v dané věci chaotické, nepřehledné a nesrozumitelné a tak i nepředvídatelné, v jeho rozhodnutí není logickým a srozumitelným způsobem odůvodněno nenaplnění prvku činnostního (vlastní zákonně relevantní aktivita příjemce, jíž je přiznání příspěvku ve výši životního minima podmíněno) a prvku časového (rozhodné období, za něž je činnostní prvek posuzován).

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 27.11.2020 č.j. MPSV-2020/231120-914** bylo žalovaným zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ÚP ze dne 20.10.2020 č.j. 20091/2020/KLT o snížení dávky příspěvek na živobytí z 3.410,- Kč na 2.200,- Kč měsíčně ode dne 1.8.2018. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.11.2020 vyplývá průběh správního řízení zahájeného z moci úřední oznámením č.j. 18176/2018/KLT ze dne 8.8.2018 a také jím byl žalobce seznámen s tím, že ode dne 1.8.2018 se mu snižuje dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí na základě ust. § 24 odst. 1 písm. f) zákona, kdy u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, náleží částka existenčního minima; zároveň byl poučen o možnosti seznámit s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim ústně nebo písemně vyjádřit, a to do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Poté bylo dne 10.8.2018 doručeno ÚP vyjádření žalobce, že se snížením uvedeného příspěvku nesouhlasí z důvodu nesplnění zákonných podmínek. Dne 16.8.2018 vydal ÚP rozhodnutí č. j. 18907/2018/KLT o snížení příspěvku na živobytí žalobci z 3410 Kč na 2 200 Kč měsíčně ode dne 1.8.2018. Rozhodnutím odvolacího orgánu (žalovaného) č. j. MPSV-2018/193985-914 ze dne 26.9.2018 bylo v rámci odvolacího řízení odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí ÚP potvrzeno. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 18.8.2020 č. j. 16 Ad 40/2019-36 bylo rozhodnutí odvolacího správního orgánu a jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 16.8.2018, č. j. 18907/2018/KLT zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Dále bylo uvedeno, že ÚP na základě právního názoru doplnil řízení a dne 20.10.2020 vydal rozhodnutí č. j. 20091/2020/KLT o snížení příspěvku na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně ode dne 1.8.2018, proti němuž podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání s tím, že má za to, že rozhodnutí je nesprávné, nebyl řádně a spolehlivě zjištěn skutkový stav. Vždy se aktivit na ÚP účastnil, žádnou neodmítl a nelze mu přičítat k tíži, že mu ÚP nic nenabídl a takto ho trestat. Také namítal, že v rámci ústního jednání na ÚP mu nebyly vysvětleny důvody pro snížení příspěvku na živobytí a ÚP nerespektuje právní názor soudu uvedený v rozsudku Krajského soudu č. j. 16 Ad 40/2019-36, proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Žalovaný mimo jiné sdělil obsah rozhodnutí ÚP ze dne 20.10.2020, v němž bylo odkázáno na § 2 odst. 2 zákona i přechodné ustanovení zákona č. 367/2016 Sb., kterým se mění

zákon č. 111/2006 Sb., dle něhož se doba 6 kalendářních měsíců podle § 24 odst. 1 písm. f) zákona č. 111/2006 Sb. se počítá od 1.2.2017, což znamená to, že poprvé se uvedené ustanovení použije v srpnu 2017. V případě, že osoba v některém měsíci předcházejícím měsíci srpnu 2017 nesplňovala podmínky snížení, částka živobytí se sníží na existenční minimum v kterémkoli měsíci následujícím po měsíci srpnu 2017, pokud v rámci předcházejících měsíců, počínaje 1.2.2017, byly alespoň v 6 měsících, které na sebe již nemusí navazovat, splněny podmínky snížení. Splnění podmínky snížení znamená, že osoba nepatří mezi skupinu osob bez snížení částky živobytí.

Dále bylo uvedeno, že dle zjištění ÚP se žalobce v období od 1.2.2017 prokazatelně účastnil na aktivitách krajské pobočky ÚP v měsíci 3/2017, kdy se dne 15.3.2017 účastnil individuálního poradenství a v měsíci 5/2017, kdy se dne 24.5.2017 účastnil skupinového poradenství. V měsících 2/2017, 4/2017, 6/2017, 7/2017, 8/2017 a 9/2017 nebyl žalobce osobou, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, neměl nárok na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, prokazatelně se neúčastnil projektů organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, nebyl výdělečně činný, nebyl invalidní ve II. stupni ani nevykonával veřejnou službu v rozsahu 20 hodin měsíčně, tj. byly splněny podmínky snížení. V měsíci 9/2017 tedy došlo poprvé k nasčítání 6 měsíců, a zjišťuje se plnění ostatních podmínek (aktivita).

Žalovaný také poznamenal, že rozhodnutím č.j. 23978/2017/KLT ze dne 10.10.2017 bylo rozhodnuto o snížení příspěvku na živobytí ode dne 1.10.2017, neboť v září 2017 byly splněny podmínky snížení. V měsíci 10/2017 se žalobce dne 13.10.2017 účastnil skupinového poradenství, proto oznámením č.j. 27666/2017/KLT ze dne 27.11.2017 byl příspěvek na živobytí ode dne 1.11.2017 zvýšen z 2 200 Kč na výši 3 410 Kč. V měsíci 11/2017 byly splněny podmínky snížení, proto rozhodnutím ÚP č.j. 29667/2017/KLT ze dne 19.12.2017 bylo rozhodnuto o snížení příspěvku na živobytí ode dne 1.12.2017 z 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně. Poté mu byl oznámením ze dne 19.1.2018 příspěvek na živobytí zvýšen ode dne 1.1.2018 zvýšen z 2 200 Kč na výši 3 410 Kč a opětně snížen ode dne 1.8.2018, neboť se v měsíci červenci 2018 nezúčastnil aktivit ÚP a tím byly naplněny podmínky snížení (žalobce není osoba společně posuzovaná s jinými osobami). Rovněž bylo uvedeno, že ÚP v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že projekty organizované krajskou pobočkou ÚP musí být vždy zaměřeny na uplatnění osoby na trhu práce a zda projekt nebo aktivita odpovídají uvedeným kritériím, vyhodnocuje příslušný odbor zaměstnanosti. Kontaktní pracoviště Klatovy má oddělení nepojistných sociálních dávek a oddělení evidence, zprostředkování a PvNo oddělení nepojistných sociálních dávek vycházelo z podkladů na úseku zaměstnanosti, který vede samostatný spis.

Žalovaný doplnil, že pokud je žalobce v evidenci uchazeče o zaměstnání, podléhá posouzení, zda a za jakých podmínek jsou mu nabízeny projekty, orgánu zaměstnanosti, nikoliv orgánu pomoci v hmotné nouzi. Pokud se žalobce prokazatelně takových projektů neúčastnil, nezkoumá orgán pomoci v hmotné nouzi důvody, pro které se tak stalo. Stejně jako nezkoumá, z jakých důvodů např. příjemce dávky nebyl výdělečně činný, nebo nevykonával veřejnou službu. Informace oddělení zaměstnanosti ÚP ohledně účasti a neúčasti na projektech organizovaných ÚP jsou svou povahou určitou formou potvrzení o skutečnostech známých správnímu orgánu z úřední činnosti a jsou k dispozici v aplikačním programu ÚP. Uvedeno také bylo, že žalobce je podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Klatovy č.j. LPS/2010/148-KT-CSSZ invalidní pro invaliditu prvního stupně a je schopen po vzniku invalidity vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné schopnosti, na kvalifikaci a vykonávat soustavnou výdělečnou

činnost jen v podstatně menším rozsahu a intenzitě rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti, protože není schopen využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti z předchozí výdělečné činnosti. Účast na projektech organizovaných ÚP není jedinou možností, jak může osoba prokázat svoji aktivitu a snahu o zvýšení příjmu vlastní prací.

Námitku žalobce, že nebyl řádně a spolehlivě zjištěn skutkový stav, shledal žalovaný nedůvodnou. K další námitce, že ÚP žalobci nic nevysvětlil, žalovaný sdělil, že podle protokolu o ústním jednání sepsaném na ÚP dne 14.10.2010 bylo žalobci vysvětlen důvod snížení příspěvku na živobytí ode dne 1.8.2018 a byly mu předloženy k nahlédnutí informace z aplikačního programu o jeho konkrétních aktivitách v rámci evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce nežádal o nahlédnutí do spisu, nenavrhoval žádné návrhy ani důkazy a uvedený protokol podepsal s poznámkou, že tomu moc nerozumí, ale do doby vydání rozhodnutí ve věci ÚP již nekontaktoval.

Závěrem žalovaný dospěl po přezkoumání jeho správnosti v rozsahu odvolacích námitek k závěru, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 5.2.2021** nejprve shrnul průběh celého správního řízení a souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Dále k žalobní námitce, že v rozhodnutích správních orgánů zcela absentuje odůvodnění toho, z jakých důvodů nebyl žalobce v měsíci červenci 2018 aktivní, zda to bylo z důvodu na straně žalobce či nikoliv, absentuje zcela závěr o tom, zda žalobci byla nabídnuta nějaká aktivita či nikoliv apod., žalovaný odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 367/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., kde je uvedeno: „Systém pomoci v hmotné nouzi vychází z principu, že každá osoba, která pracuje, se musí mít lépe než ta, která nepracuje, popřípadě se práci vyhýbá. Osoba se pak nachází v hmotné nouzi, pokud ona sama nebo její rodina nemá dostatečné příjmy a její celkové sociální a majetkové poměry neumožňují uspokojení základních životních potřeb na úrovni ještě přijatelné pro společnost. Současně si tyto příjmy nemůže z objektivních důvodů zvýšit a vyřešit tak svoji nelehkou situaci vlastním přičiněním. Aby byl uvedený princip úplný a systém pomoci v hmotné nouzi reagoval i na aktivitu osob v rámci její možnosti pracovat, navrhuje se vložit mezi možnosti zvýšení příjmu vlastním přičiněním i možnost zvýšení příjmu vlastní prací. Jelikož některé osoby mají ztíženou možnost zvýšit si příjem vlastní prací, určuje se skupina osob, u které tuto aktivitu orgán pomoci v hmotné nouzi vyžadovat nebude. Jedná se např. o osoby starší 68 let, poživatele starobního důchodu, osoby invalidní ve třetím stupni, poživatelé příspěvku na péči ve stupni II (středně těžká závislost) nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost), nezaopatřené děti. V návaznosti na bod 4 je potřeba vysvětlit, co se pod pojmem „zvýšení příjmu vlastní prací“ zamýšlí. Jedná se o vlastní aktivitu osoby zaměřenou na hledání a získání práce anebo na rozvíjení schopností a dovedností osob např. v rámci veřejně prospěšných prací, veřejné služby či služby dobrovolnické.“

Závěrem žalovaný vyjádřil, že jeho rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno toto rozhodnutí rušit, proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

5. Ze zasláního **správního spisu** vedeného v této věci soud zjistil, že jeho obsah odpovídá údajům uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného ze dne 5.2.2021 k žalobě, napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2020 žalobce dle doručky převzal dne 7.12.2020.

V části správního spisu náležejícího ÚP jsou obsaženy písemnosti uvedené v bodě 6

rozsudku zdejšího soudu v této projednávané věci ze dne 18.8.2020 č.j. 16 Ad 40/2019-36 (zejména doklady o výdajích žalobce spojených s bydlením za roky 2017 a 2018) a od doručení tohoto rozsudku ÚP dne 1.9.2020 (označen č. 230) je založena jako příloha č. 231 v samostatném obalu svazek listin ohledně Aktivit uchazeče (žalobce) ze dne 23.4.2019 týkající se týkající se doby od 14.1.2008 do 16.4.2019, z nichž nevyplývá, že by žalobce např. odmítl skupinové poradenství, výběrové řízení či informace o volných místech. Dále je založen ze dne 23.4.2019 Přehled kontaktů uchazeče týkající se žalobce od 19.11.2007 do 16.5.2019 včetně, z něhož nevyplývá, že by odmítl přijmout nabízené volné místo (uvedeno nepřijat ze zdr. důvodů) či aktivitu pořádanou ÚP, přičemž v měsíci červenci 2018 byl skutečně toliko osobní kontakt dne 11.7. a z nabídky VM předány informace o VM vhodných pro OZP /u pěti VM uvedeno předána informace (Nezadáno)/. Totéž vyplývá i z Přehledu doporučenek uchazeče a z Přehledu informací o VM pro uchazeče o zaměstnání také ze dne 23.4.2019, kde kromě zmíněného nebyl přijat-zdravotní stav, byl uveden důvod nepřijetí – trestní rejstřík. Založena je i listina Historie pobírání PNŽ žalobcem počínaje únorem 2017 a konče březnem 2019, avšak bez uvedení částek vyplacené dávky. Také jsou založeny listiny nazvané Účast na aktivitách ÚP za roky 2017 a 2018, avšak není zřejmé, kdy byly pořízeny tam uvedenou úředně oprávněnou osobou. Založeno je ze dne 1.10.2020 vyrozumění žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladů rozhodnutí ve věci opětovného posouzení nároku a výše dávky příspěvek na živobytí, dále protokol sepsaný na ÚP kontaktní pracoviště Klatovy ze dne 14.10.2020 s žalobcem, kdy byl seznámen s podklady z Aplikačního programu OK Nouze (účast žalobce na konkrétních aktivitách), kam žalobce k podpisu uvedl: moc tomu nerozumím. Rozhodnutí ÚP ze dne 20.10.2020 bylo žalobci doručeno dne 23.10.2020 a odvolání proti němu bylo doručeno ÚP dne 26.10.2020. Založeno je i rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2020 s vyznačením právní moci dne 7.12.2020 (č. 243). Vyhotoven je i obsah správního spisu, ale nejsou v něm uvedena čísla jednotlivých složek.

6. **V replice dne 26.2.2021 žalobce** setrval na podané žalobě a uvedl, že správní spis a podklady pro vydání rozhodnutí jsou nejasné a nesrozumitelné, není např. stále zřejmé, co by měla znamenat dlouhodobá neaktivita, není vymezeno to, zda a jak se žalobce snažil potřebné aktivity získat, zda a s jakým výsledkem mu byly úřadem práce nabízeny, správní orgán k této otázce nevedl žádné dokazování. V daném případě nebyly dle názoru žalobce odstraněny vady řízení, jak byly zjištěny, když správní spis nedává jasné a srozumitelné podklady pro závěr, že žalobce byl svým zaviněním v určitých měsících neaktivní. Žalobce má za to, že žalovaný stále správně nepojal závěry soudu, nepromítl je do svého rozhodování a rozhodnutí žalovaného tak nemůže opětovně obstát. Žalovaný (bez ohledu na okolnosti věci) jen mechanicky přepočítává měsíce tvrzené aktivity a neaktivity žalobce, když stále není řádně zdůvodněno to, zda žalobce v měsíci červenci 2018 něco konkrétního nesplnil, či odmítl nějakou aktivitu. Ve správním řízení nebylo v souladu se závazným právním názorem soudu zkoumáno to, zda v předmětném měsíci byla či nebyla fakticky pro žalobce k dispozici možnost veřejně prospěšných prací v rámci veřejné služby s přihlédnutím k jeho vzdělání i zdravotnímu stavu či byl nebo nebyl žádný vhodný projekt organizovaný krajskou pobočkou ÚP a nebylo zkoumáno, zda žalobce odmítl či neodmítl nabízené zaměstnání či jinou pracovní činnost. Žalobce poukázal na procesní vadu ve správním řízení v tom směru, že žalovaný jej zcela nesprávně nepoučil při novém rozhodování ve smyslu ust. § 36 odst. 3 SŘ, což představuje zásadní procesní vadu,

žalovaný se nemůže v této souvislosti odkazovat na poučení 2 roky staré, když mezitím prováděl další dokazování.

7. Poté **žalovaný v podání ze dne 10.3.2021** setrval na svém stanovisku a vyjádřil, že pokud je žalobce v evidenci uchazeče o zaměstnání, podléhá posouzení, zda a za jakých podmínek mu jsou nabízeny projekty, orgánu zaměstnanosti, nikoliv orgánu pomoci v hmotné nouzi a účast na projektech organizovaných ÚP není jedinou možností, jak může osoba prokázat svoji aktivitu a snahu o zvýšení příjmu vlastní prací. Podle závěrů rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 16 Ad 40/2019-36, ze dne 18.8.2020 byl obsah správního spisu doplněn o podklady a vymezeno rozhodné období, které se na dané řízení vztahuje. Žalovaný zopakoval, že orgánu pomoci v hmotné nouzi ani odvolacímu orgánu nepřísluší zkoumat, zda žalobci byla nabídnuta veřejná služba či účast na projektu organizovaném krajskou pobočkou ÚP, zda ji žalobce odmítl, případně neodmítl, zda vyvíjel či nevyvíjel iniciativu ohledně získání zaměstnání. Rovněž se nezkoumá, zda žalobce něco porušil či nesplnil, ale příspěvek na živobytí se snižuje vždy, změní-li se skutečnosti rozhodné pro výši dávky.
8. Následně **žalobce v duplice ze dne 29.3.2021** mimo jiné vyjádřil nesouhlas s podáním žalovaného ze dne 10.3.2021, neboť dle něho žalovaný ani ÚP nerespektují závěry krajského soudu a dokonce ani závěry Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) v obdobné věci se stejnými účastníky a předmětem řízení. Žalovaný tvrdošíjně setravá na svých stanoviscích, ačkoliv má respektovat závazný právní názor soudu, což opakovaně nečiní, a pro žalobce je podobné nerespektování závazného právního názoru soudu zarážející. Dále žalobce podotkl, že žalovaný v jiné obdobné věci (věc projednávaná Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 16 Ad 74/2019) proti rozsudku krajského soudu podal naprosto nedůvodnou kasační stížnost, když na formální nedostatky této kasační stížnosti poukázal i NSS ve svém rozsudku ze dne 25.3.2021 č.j. 7 Ads 307/2020-26, když tento rozsudek přiložil jako přílohu. Uvedeným rozsudkem NSS bylo rozhodnuto v obdobné věci žalobce týkající se také snížení dávky příspěvek na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně ode dne 1.10.2017, které bylo vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 Ad 74/2019, přičemž kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.8.2020 č.j. 16 Ad 74/2019-45 byla zamítnuta. (*Stejný rozsudek NSS žalobce soudu zaslal ještě dne 6.5.2021.*)
9. Poté ještě **žalovaný v podání ze dne 23.4.2021** vyjádřil, že respektoval právní názor Krajského soudu v Plzni a k námitce, že z obsahu zaslaného správního spisu není vůbec zjištěné, že by žalobce nevyvíjel žádnou iniciativu ohledně získání zaměstnání, odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 367/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný doplnil, že z odůvodnění přiloženého rozsudku NSS č.j. 7 Ads 307/2020-26, ze dne 25.3.2021 nevyplývá povinnost správního orgánu zjišťovat, zda žalobce vyvíjel iniciativu ohledně získání zaměstnání, zda odmítl vykonávat veřejnou službu v rozsahu 20 hodin měsíčně, zda mu byly nabízeny projekty organizované úřadem práce, event. veřejně prospěšné práce, popř. zjišťovat konkrétní údaje o tom, co žalobce porušil či nesplnil. Dále žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 Ads 178/2011-72 ze dne 15.2.2012, kdy na obdobném principu byla hodnocena aktivita při zvyšování příjmu vlastním přičiněním a snížení příspěvku na živobytí po uplynutí 6 měsíců pobírání dávky vyplývalo přímo ze zákona s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu o pomoci v hmotné nouzi.

10. *V triplici dne 22.5.2021 žalobce uvedl, že v rozhodnutích žalovaného zcela absentují řádné skutkové a právní závěry, když žalovaný sice prováděl dokazování dobami, kdy žalobci nějakou aktivitu nabídl, avšak již nehodnotil to, zda a jak mohl aktivity a příležitosti na trhu práce žalobci nabízet a s jakým výsledkem. Rovněž není vůbec nijak posouzeno to, zda a jak žalobce mohl vyvíjet aktivitu vlastní. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně má v řádném a úplném dokazování zjišťovat to, zda a jak je objektivně možné, aby byl žadatel o zaměstnání (zde žalobce) aktivní a zda a jakou aktivitu vyvinul, zda a či a jakou aktivitu odmítl. V dané věci nelze vycházet z důvodové zprávy k zákonu, ale je třeba vést řádné a úplné dokazování. Žalovaný sice zohlednil, že se žalobce sice v jiných měsících účastnil aktivity "Skupinové poradenství", ale neuvedl, zda byla k dispozici u ÚP tato či jiná aktivita k dispozici, zda byla žalobci nabídnuta, zda ji odmítl a z jakých důvodů. Takové závěry zcela v rozhodnutích správních orgánů chybí.*
11. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Podle **§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.** soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Dle **§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s.** je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, pročez soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
12. **V § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi** je stanoveno, že částka živobytí osoby činí u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, částku existenčního minima; zvýšení částky živobytí podle § 25 až 28 této osobě nenáleží. Toto ustanovení se nevztahuje na osobu, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3), osobu s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, osobu, která je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, a osobu, která vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.
13. V této věci se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 27.11.2020. Soud i v této věci shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí ÚP opět vykazují vady řízení a i nedostatek důvodů, proto byla i tato žaloba shledána důvodnou. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offio, je pojmově spjata

se soudním přezkumem takového rozhodnutí, avšak v této věci byla žalobcem namítána a shledána i důvodnou. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s citovaným § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.

14. Soudu nezbyvá než znovu opakovat to, co naposledy uvedl v rozsudku zdejšího soudu ze dne 8.9.2021 č.j. 16 Ad 90/2020, že napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí ÚP opětovně vykazují vady řízení, které způsobily, že žaloba byla shledána důvodnou. Rozhodnutí správních orgánů nejsou zejména v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, jelikož v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
15. Vzhledem ke skutečnosti, že spor žalobce s žalovaným ve věci uvedené dávky není před zdejším soudem ojedinělý, ale opakující se, vyložil soud pro co největší přehlednost své výhrady v odůvodnění již výše zmíněného rozsudku zdejšího soudu č.j. 16 Ad 51/2019-43 ze dne 30.4.2020 týkající se rozhodování správních orgánů ohledně totožné dávky, který je znám všem účastníkům tohoto řízení a pro stručnost na ně odkazuje (*vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstantní nejasnost hledisek*).
16. Soud znovu připomíná, že konstrukce životního minima v duchu zákona sestává ze dvou nosných prvků: 1) prvek činnostní (vlastní zákonně relevantní aktivita příjemce, jíž je přiznání příspěvku ve výši životního minima podmíněno), 2) prvek časový (rozhodné období, za něž je činnostní prvek posuzován). Oba prvky jsou pro úvahu správního orgánu nad částkou, jejímž prostřednictvím bude příspěvek na živobytí příjemci vyplacen, stěžejní, z čehož přirozeně vyplývá, že bez jejich náležitého metodického objasnění příjemce postrádá, a nikoli svou vinou, nezbytný přehled o důvodech, které k zásahu do jeho právního postavení ve věci ze strany veřejné moci vedly.
17. V napadeném rozhodnutí se žalovaný opět soustředil na konkretizaci činnostního prvku, což zcela převzal z rozhodnutí ÚP ze dne 20.10.2020, a rovněž vyjmenoval druhy aktivit, jejichž prokázání příjemci zaručuje zachování příspěvku na živobytí v úrovni částky životního minima. Ohledně časového prvku konstatoval žalovaný popis účasti žalobce na aktivitách ÚP dle jeho zjištění od 1.2.2017 (zúčastnil se v měsíci 3 a 5/2017; neúčastnil se v měsících 2, 4, 6-9/2017), kdy v měsíci 9/2017 došlo poprvé k nasčítání 6 měsíců. Za rozhodné období v této věci byl označen pouze měsíc červenec 2018, v němž nebyla u žalobce registrována žádná aktivita v předmětném smyslu, neúčastnil se skupinového poradenství na ÚP, nebyl ani osobou, u níž se v souladu s § 3 odst. 1 písm. a) bodu 1 až 10 zákona tato snaha nezkoumá (strana 3-4); žalobce se účastnil skupinového poradenství celé první pololetí roku 2018, neúčastnil se až v červenci 2018, proto dle správních orgánů byly naplněny podmínky snížení ode dne 1.8.2018.
18. Z výše uvedeného tudíž vyplývá, že v této věci byla žalobci započtena „neaktivita“ v měsících 2, 4, 6-9/2017 a přitom ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 Ad 90/2020, kdy mu byl snížen příspěvek na živobytí od 1.2.2019, byla započtena v podstatě stejná doba v roce 2017 a v prvním pololetí roku 2018, když ve druhém pololetí roku 2018 se neúčastnil aktivit ÚP pouze v červenci a srpnu. Z tohoto výčtu je zcela zřejmé, že žalobci byly v uvedených věcech s rozdílem jednoho měsíce započteny pro snížení předmětné dávky stejné měsíce v roce 2017 a 2018, přičemž započtení v podstatě stejných

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

měsíců v roce 2017 bylo důvodem pro snížení příspěvku na živobytí ode dne 1.10.2017 rozhodnutím ÚP ze dne 10.10.2017 č.j. 23978/2017/KLT, jak je soudu známo z úřední činnosti.

19. Z obsahu zaslaného správního spisu výše uvedeného však nelze zjistit žádné rozhodné skutečnosti, na jejichž základě bylo oznámením ze dne 8.8.2018 zahájeno řízení ve věci změny výše dávky příspěvek na živobytí žalobci, když se ve spisu nenachází vůbec žádné podklady svědčící pro závěr, že se žalobce záměrně v měsíci červenci 2018 prokazatelně neúčastnil projektů organizovaných krajskou pobočkou ÚP. Není však dohledatelné, zda v měsíci červenci 2018 či pro tento měsíc byla žalobci úřadem práce nabídnuta veřejná služba ve výše uvedeném rozsahu či účast na projektu organizovaném krajskou pobočkou ÚP a žalobce uvedené odmítl, případně neodmítl, ale neúčastnil se. Také není patrné, jakého konkrétního období se projednáváná věc týká s ohledem na účinnost zákona č. 367/2016 Sb., jímž došlo ke změně zákona č. 111/2006 Sb., tj. od 1.2.2017. Je totiž nezbytně nutné, aby bylo zcela na jisto postaveno jednak rozhodné období, které se pro daný případ vztahuje a z něhož správní orgán vycházel a zejména, na základě jakých konkrétních skutečností bylo zahájeno řízení o změnu výše předmětné dávky a rozhodnuto o jejím snížení. Tyto nezbytné údaje však nejsou zjistitelné ani z rozhodnutí ÚP ani z napadeného rozhodnutí žalovaného, tudíž obě rozhodnutí (ÚP i žalovaného) vykazují zase stejné vady jako v době předchozí, kdy byla zrušena výše uvedeným rozsudkem soudu ze dne 18.8.2020 č.j. 16 Ad 40/2019. Nelze totiž připustit, aby příjemce dávky příspěvek na živobytí byl opakovaně sankcionován za stejné měsíce roku, které byly započteny do doby pro zjištění, zda se jedná o osobu, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců a je dán důvod pro použití § 24 odst. 1 písm. f) zákona č. 111/2006 Sb. Ze znění zákona ani z důvodové zprávy k zákonu o pomoci v hmotné nouzi nevyplývá, že by opakovaně pro rozhodné období měly být započítány stejné měsíce toho kterého roku s výjimkou např. jednoho měsíce, jak je dosud aplikováno správními úřady ohledně předmětné dávky, jejímž příjemcem je žalobce.
20. Ve správní spisu je založen výpis z aktivit uchazeče, tj. žalobce, ze dne 23.4.2019, ale u měsíce července 2018 je toliko uvedeno: informace o VM, nabídka ÚP (výsl. aktivity) 11.7.2018; další zápis se týká až 8.8.2018 – doporučenka. Ani ze založeného „Přehledu kontaktů uchazeče“ nevyplývají jiné skutečnosti ohledně předmětné doby s tím rozdílem, že osobní kontakt se uskutečnil dne 2.8.2018, a z obsahu nevyplývá ani to, že by žalobce odmítl nabízené aktivity ÚP či informace o VM či doporučenky. Ze zaslaného spisu ani nevyplývá, že by žalobci byly v měsíci červenci 2018 či na tento měsíc nabízeny projekty organizované ÚP či veřejně prospěšné práce, aby takovouto povinnost mohl plnit a tudíž se vyhnul snížení předmětné dávky, což neomlouvá případnou neaktivitu žalobce.
21. Soud opětně konstatuje, že z obou uvedených rozhodnutí správních orgánů, které byly vydány poté, co předchozí rozhodnutí žalovaného i ÚP byly rozsudkem soudu ze dne 18.8.2020 zrušeny, totiž není patrné, na základě jakých konkrétních skutečností bylo shledáno splnění podmínek pro snížení příspěvku na živobytí na částku životního minima, když z obsahu zaslaného správního spisu není ani zjistitelné, že by žalobce nevyvíjel žádnou iniciativu ohledně získání zaměstnání. Není ani uvedeno, že by odmítl vykonávat veřejnou službu v rozsahu 20 hodin měsíčně, pokud mu byla či by byla nabídnuta tato služba a totéž se týká i projektů organizovaných ÚP (poradenství). Je také však s podivem, že od 19.11.2007, kdy je žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání, mu za tu celou dobu

nebylo ani prostřednictvím ÚP zajištěno odpovídající zaměstnání, přičemž ÚP byl právě pro takovou činnost zřízen. Samozřejmě je nezbytné při rozhodování správních orgánů o snížení dávky přihlídnout ke zdravotnímu stavu žalobce, který je invalidní pro invaliditu prvního stupně, ale bez nároku na výplatu invalidního důchodu.

22. Z rozhodnutí ÚP ani z rozhodnutí žalovaného soud stejně jako žalobce nezjistil, že by byla provedena správní úvaha se zohledněním důležitých skutečností a to, že žalobce je v evidenci uchazečů o zaměstnání již od 19.11.2007, jedná se o osobu, která dosáhla 24.4.2020 věku 60 let a jedná se u něho o invaliditu prvního stupně bez pobírání invalidního důchodu, kdy je schopen dle posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Klatovy vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné schopnosti, jen s podstatně menšími nároky na kvalifikaci a jen v podstatně menším rozsahu a intenzitě rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti, protože není schopen využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti z předchozí výdělečné činnosti. Soud podotýká, že z obsahu zaslaného správního spisu vůbec nevyplývá, jaké má žalobce vzdělání event. jaká je jeho pracovní historie (spis začíná č.l. 167). Dle názoru soudu je nezbytné všechny tyto skutečnosti zohlednit v rámci správního uvážení, stejně tak i to, že žalobce nikdy neodmítl nabízenou aktivitu ani neodmítl bezdůvodně zaměstnání, vždy nebyl přijat kvůli zdravotnímu stavu, případně již bylo nabízené volné místo obsazené.
23. Správní orgány dospěly opakovaně k závěru, že žalobce není žádnou z osob dle § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi, mj. není osobou, která se účastní projektů organizovaných úřadem práce. Přestože podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí též skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, musí správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyložit, o jaké konkrétní, pro danou věc rozhodné skutečnosti známé mu z úřední činnosti se jedná, z jaké své konkrétní úřední činnosti či postupu se o nich dozvěděl (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 12.4.2011 č.j. 3 As 33/2011-58). Tyto požadavky rozhodnutí správních orgánů také nesplňují.
24. Vzhledem k tomu, že odbor zaměstnanosti a odbor pomoci v hmotné nouzi jsou součástí kontaktního pracoviště ÚP v Klatovech a údaje o účasti žalobce na aktivitách pořádaných ÚP i údaje o nabídce VM kromě jiných jsou k dispozici v aplikačním programu ÚP, nemůže být problémem zajistit, aby pracovníci těchto odborů měli přístup do aplikace a mohli tak zjistit potřebné skutečnosti, tedy, zda vůbec byl vhodný projekt k dispozici. Dle názoru soudu nelze souhlasit s názorem žalovaného ze dne 10.3.2021, že pokud se žalobce prokazatelně projektů ÚP neúčastnil, nezkoumá orgán pomoci v hmotné nouzi důvody, pro které se tak stalo, ani z jakých důvodů např. příjemce dávky nebyl výdělečně činný, nebo nevykonával veřejnou službu, zda žalobci byla nabídnuta veřejná služba či účast na projektu organizovaném krajskou pobočkou ÚP, zda rovněž se nezkoumá, zda žalobce něco porušil či nesplnil, ale příspěvek na živobytí se snižuje vždy, změnil-li se skutečnosti rozhodné pro výši dávky. Je tedy otázkou, jak vlastně ÚP zjistí, zda se změnilы rozhodné skutečnosti či nikoli. Přitom se jedná o dva odbory/orgány jednoho správního orgánu, tj. ÚP, tudíž jim v jejich spolupráci nic nebrání a je nepochopitelné, když orgán hmotné nouze údajně nezajímají důvody tzv. neaktivity uchazeče o zaměstnání, postačí jim toliko oznámení o neaktivitě a na tomto základě rozhodnou o snížení dávky příspěvek na živobytí, na které je dotyčná osoba existenčně závislá. Každou věc je nutno zohlednit

individuálně, jelikož důvody tzv. neaktivity mohou být různé a nejsou vždy na straně uchazeče.

25. Zdejší soud ohledně snížení dávky příspěvek na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč týkající se žalobce opakovaně rozhodoval, přičemž vždy bylo napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Jednalo se např. o věci vedené u zdejšího soudu – rozsudek č.j. 16 Ad 40/2019-36 ze dne 18.8.2020 (snížení od 1.8.2018), č.j. 16 Ad 34/2018-41 ze dne 26.4.2019 (snížení od 1.12.2017), č.j. 16 Ad 9/2018-40 ze dne 28.2.2019 (snížení od 1.10.2017) a naposledy č.j. 16 Ad 90/2020 (snížení od 1.2.2019). Dosavadním postupem ÚP je vlastně žalobce trestán za to, že ÚP neměl v ten který měsíc žádný pro něho vhodný projekt k dispozici.
26. Ve věci stejných účastníků a téže dávky již rozhodoval i NSS, který rozsudkem ze dne 25.3.2021 č.j. 7 Ads 307/2020-26 výrokem I. zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.8.2020 č.j. 16 Ad 74/2019-45, jímž soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1.7.2019 č. j. MPSV-2019/137174-914 i jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 22.5.2019 č. j. 11640/2019/KLT o snížení dávky příspěvek na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně ode dne 1.10.2017 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. NSS v odůvodnění rozsudku mimo jiné v bodě 15 uvedl, že *pro posouzení výše částky živobytí je podstatná skutečnost, zda se v případě posuzované osoby jedná o osobu, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, případně osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce. Správní orgány ve svých rozhodnutích pouze obecně konstatovaly, že v rozhodném období (únor až září 2017) se žalobce aktivit krajské pobočky úřadu práce nezúčastnil v měsíci únoru, dubnu, červnu, červenci, srpnu a září 2017 (čímž mělo dojít k nasčítání šesti měsíců, ve kterých byly splněny podmínky pro snížení částky živobytí na existenční minimum), aniž by se však blíže zabývaly tím, z jakých důvodů se tak stalo.* Z obsahu rozhodnutí správních orgánů rovněž není vůbec zřejmé, zda a jakým způsobem bylo přihlédnuto k tomu, že v měsíci červnu 2017 se žalobce nacházel v pracovní neschopnosti (konkrétně od 15.6. do 30.6.2017), a to přesto, že žalobce úřadu práce doložil potvrzení od praktické lékařky MUDr. M. K. NSS se proto neztotožňuje s obecným tvrzením stěžovatele, (tj. žalovaného), že se s potvrzením o stanoveném domácím léčení vypořádal; tato námitka proto neobstojí.
27. Rovněž dle názoru soudu nelze s ohledem na výše citované ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) zákona souhlasit s názorem správních orgánů v této věci, že uvedená doba 6 kalendářních měsíců se počítá tak, že po dosažení počtu šesti s vyloučením měsíců, v nichž byla zjištěna aktivita uchazeče, je důvod ke snížení částky živobytí na částku existenčního minima. Dle názoru soudu se projevenou aktivitou v tom kterém měsíci přeruší započítávání do celkové výše 6 měsíců a začíná nový zápočet. Pokud by zákonodárce měl na mysli způsob, jaký je ÚP a žalovaným aplikován v případě žalobce, nepochybně by byl jednoznačně vyjádřen názor, že k přerušení zápočtu jednotlivých měsíců následujících po sobě pro dobu delší než 6 kalendářních měsíců nedochází, toliko dojde k vynětí těch měsíců, kdy aktivita byla projevna. V případě žalobce bylo naopak zjištěno dle přehledu ÚP, že od 1.2. 2017 se zúčastnil aktivit v měsících březnu, květnu, říjnu a prosinci, naproti tomu v roce 2018 se nezúčastnil aktivit pouze v červenci (a v srpnu).
28. Soudu není zcela jasné, z jakého důvodu a na základě jakých rozhodných skutečností dospěl ÚP k závěru, že v případě žalobce jsou v této věci dány podmínky pro použití § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi již od začátku měsíce února 2017 (*přitom*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

již od 1.10.2017 došlo ze strany ÚP také ke snížení příspěvku na živobytí ze stejných důvodů), když se jednalo zejména v roce 2018 o osobu, která se prokazatelně účastnila na projektech organizovaných krajskou pobočkou ÚP, jak je zřejmé i z přehledu jeho účasti uvedeném na straně 4 rozhodnutí žalovaného, přičemž vykázánu nemá účast pouze v červenci a srpnu, tedy v době letních (školních) prázdnin a čerpání dovolených většinou zaměstnanců, další neaktivita byla vykázána v lednu 2019. Ze strany správních orgánů však chybí údaje o tom, zda v té době vůbec byly vůbec pořádány předmětné projekty, aby měl žalobce možnost se jich zúčastnit. Správní orgány v tomto směru aktivitu směřují toliko na žalobce, jako kdyby z jejich strany žádná aktivita nemusela být vyvíjena, což ale není správný názor.

29. Postup správních orgánů v této věci nemá opodstatnění ve znění příslušného § 24 odst. 1 písm. f) zákona, když tímto postupem by bylo možno sankcionovat uchazeče opakovaně jimi aplikovaným způsobem započítávání měsíců do potřebného počtu déle než 6 kalendářních měsíců, protože by mu náležela toliko částka existenčního minima, přičemž on sám není schopen celé dění ovlivnit. Naopak větší snaha by měla v takovém případě vycházet ze strany ÚP, který má nepochybně daleko větší škálu možností než uchazeč, přičemž ne každý uchazeč je tím, kdo se vyhýbá zapojení do pracovní činnosti, a pro takové případy je na místě použít správní uvážení, což v této věci nebylo využito, alespoň z rozhodnutí ÚP ani žalovaného nevyplývá. Tento postup správních orgánů je naprosto nepřipustný a v rozporu s obsahem příslušného ustanovení zákona o hmotné nouzi, jelikož mu byla opakovaně započtena naprosto shodná doba, což nepochybně nebylo úmyslem zákonodárce. Už i z tohoto důvodu je rozhodnutí správních orgánů v této věci nesprávné pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu a vyžaduje i zásadní doplnění.
30. Všechny výše uvedené rozhodné skutečnosti je nutno zhodnotit správními orgány v rámci správního uvážení i s přihlédnutím k rozhodování ohledně dalších uchazečů, jelikož soudu přijde přinejmenším podivné, že žaloby u zdejšího soudu ohledně snižování příspěvků na živobytí se týkají pouze tohoto žalobce. Navíc nelze přehlédnout, že žalobci za 13 let evidence se ÚP nepodařilo mu zajistit vhodné zaměstnání, přičemž je to hlavním úkolem ÚP. Také nelze přehlédnout, že možná nejenom v této věci pravděpodobně vážne vzájemná informovanost a i spolupráce mezi jednotlivými součástmi ÚP, jimiž jsou odbor zaměstnanosti a EU a odbor nepojistných sociálních dávek, do jehož působnosti spadá i poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi, jak se dosud z projednávaných věcí ohledně žalobce zdejším soudem jeví.
31. V § 10 odst. 5 písm. b) zákona se sice rozhodným obdobím, za něž se zjišťuje splnění podmínek, určuje měsíc předcházející aktuálnímu, což ale bez dalšího neanuluje kontext dlouhodobé situace a přístupu posuzované osoby. Pro ilustraci: pakliže posuzovaná osoba byla neaktivní jediný měsíc po celém „aktivním“ roce, pak z pohledu tohoto měsíce jakožto rozhodného období ještě nelze vynést jistý závěr o dlouhodobé neaktivitě. Navíc nelze přehlédnout ani tu skutečnost, že žalobci byla neaktivita ve stejných měsících opakovaně započtena, což je patrné i z obsahu výše zmíněných rozsudků zdejšího soudu (bod 25), což dle názoru soudu nevyplývá ze znění § 24 odst. 1 písm. f) zákona bez ohledu na žalovaným citovanou komentářovou literaturu.

32. Správní orgány však pravděpodobně pouze nedopatřením neuvedly, zda v té době vůbec byl ze strany ÚP pořádán příslušný projekt a soud ponechává stranou skutečnost, že ÚP žalobci za celou dobu evidence od 19.11.2007 nezajistil takové zaměstnání, které by byl schopen vykonávat s ohledem na jeho zdravotní stav (uznaná invalidita prvního stupně) a rovněž i věkovou kategorii, stejně tak i vzdělání či pracovní historii. Je třeba vždy hodnotit celou situaci se zohledněním všech rozhodných skutečností, přičemž nelze přehlédnout, že i osoby práce schopné starší např. 50 let mají dosti velké problémy najít vhodné zaměstnání, natož osoby ještě starší, mezi něž patří i žalobce.
33. Dle názoru soudu nebyl respektován jeho závazný právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 18.8.2020 č.j. 16 Ad 40/2019-36, neboť došlo k vydání rozhodnutí ÚP ze dne 20.10.2020 (*ÚP byl uvedený rozsudek soudu doručen dne 1.9.2020*), ač nebyly provedeny všechny potřebné a nezbytné úkony požadované soudem v odůvodnění rozsudku. Není ani zjištěné, z jakého důvodu nebyl původně zařazen do správního spisu svazek listin týkající se účasti žalobce na aktivitách pořádaných ÚP v době od 14.1.2008 do 16.4.2019 (vložený do euro obalu s označením „231 příloha“), který byl vytištěn dle tam uvedeného údaje již 23.4.2019, ale obsaženy jsou tam i údaje vztahující se k tehdy vydanému rozhodnutí ÚP ze dne 16.8.2018 i rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2018, tudíž předmětné údaje i tehdy byly k dispozici správním orgánům. Soud se domnívá, že dostatečně srozumitelným způsobem v rozsudku z 18.8.2020 vyjádřil, jaký má být další postup správních orgánů, avšak nově vydaná rozhodnutí ÚP i žalovaného napadená žalobou tomu plně neodpovídají.
34. S ohledem na postup správních orgánů v řízení po zrušení jejich rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18.8.2020 č.j. 16 Ad 40/2019-36 v této věci soudu nezbylo, než v odůvodnění tohoto rozsudku v podstatě argumentovat stejným způsobem jako v uvedeném zrušujícím rozsudku ze dne 18.8.2020, jelikož vytýkané vady nebyly odstraněny kromě založení výše uvedeného přehledu aktivit žalobce, které byly pořizeny dle na nich uvedeného data 23.4.2019.
35. Námitku žalobce, že žalovaný jej zcela nesprávně nepoučil při novém rozhodování ve smyslu ust. § 36 odst. 3 SŘ, což představuje zásadní procesní vadu, a že žalovaný se nemůže v této souvislosti odkazovat na poučení 2 roky staré, když mezitím prováděl další dokazování, však soud neshledal důvodnou. Z protokolu sepsaného na ÚP kontaktní pracoviště Klatovy dne 14.10.2020 totiž vyplývá, že žalobce byl seznámen s podklady z Aplikačního programu OK Nouze (účast žalobce na konkrétních aktivitách), kdy žalobce k podpisu uvedl: moc tomu nerozumím (viz bod 5).
36. Soud proto s ohledem na všechny shora uvedené rozhodné skutečnosti vyhověl žalobě, když uplatněné žalobní body shledal důvodnými s výjimkou uvedenou v bodě 35., a napadené rozhodnutí žalovaného MPSV ze dne 27.11.2020 i jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 20.10.2020 zrušil pro zjištěné vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.), jak vyplývá z **výroku I. rozsudku**, protože rozhodnutí jsou nesrozumitelná pro nedostatek důvodů a obsah správního spisu vyžaduje doplnění pro objektivní rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.), stejně tak i zejména správním řádem požadovanou správní úvahu, a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s., přičemž zohlední i obsah Instrukce (MPSV) NM 4 č. 1/2017 týkající se sjednocení postupu

při aplikování zákona č. 367/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi.

37. Správní orgán tedy znovu zhodnotí veškerý dosavadní obsah správního spisu, případně jej doplní tak, aby bylo zcela zřejmé, ve kterém rozhodném období byl žalobce prokazatelně „neaktivní“, stanoví na základě rozhodných skutečností objektivně rozhodné období, které je způsobilé pro snížení příspěvku na živobytí a to v souladu s platnou právní úpravou, případně provede další úkony, jejichž potřeba event. vyvstane a teprve poté vydá rozhodnutí obsahující požadovanou správní úvahu, budou-li skutečně splněny zákonné podmínky pro snížení předmětné dávky, čímž bude realizován i rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 16 Ad 4/2021-78 ze dne 16.9.2021, což bude uvedeno i ve vydaném rozhodnutí. Z dosavadního řízení zatím vyplývá, že správní orgány uvádějí toliko skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale zcela pomíjí skutečnosti svědčící v jeho prospěch, což by mělo obsahovat právě správní uvážení, které soud zatím v jejich rozhodnutích postrádá. Musí být zcela srozumitelně vysvětlen důvod snížení předmětné dávky, aby se její příjemce pro příště vyvaroval stejného jednání a nemuselo tak dojít k dalšímu snížení výše dávky.
38. O náhradě nákladů řízení (**výrok II. rozsudku**) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
39. Žalobci byl pro řízení o žalobě v této věci opětovně ustanoven zástupcem advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný (*usnesení zdejšího soudu č.j. Na 16/2020-22 ze dne 20.10.2020*); v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování, ale nikoli v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 22.5.2021 ve výši 11.011,-Kč, která byla tvořena celkem sedmi úkony á 1.000,-Kč v roce 2021 (převzetí a příprava, včetně první porady s klientem 8.1.; další porada s klientem 15.1; sepis žaloby a její oprava 18.1.; další porada s klientem 16.2.; sepis repliky 26.2. a další repliky 29.3. a sepis vyjádření/tripliky z 22.5.). Soud po nahlédnutí do Potvrzení o právní poradě s klientem vyhotoveným jmenovaným advokátem uznal jako oprávněných pouze pět úkonů právní služby á 1.000,-Kč (tj. uvedené úkony s výjimkou další porady s klientem 15.1.2021 a tripliky ze dne 22.5.2021) s pěti paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bodu 3, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen **advokátní tarif**), rovněž mu náleží částka 1.365,-Kč, tj. 21% DPH z částky 6.500,-Kč, jelikož je plátcem DPH. Jako nadbytečný úkon soud shledal poradu advokáta s žalobcem dne 15.1.2021, neboť dne 8.1.2021 byla skutečně převzetí věci i porada, přičemž v této věci byla vydána nová rozhodnutí správních orgánů po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 18.8.2020 č.j. 16 Ad 40/2019-36, kdy již jmenovaný advokát žalobce také zastupoval, jakož jej zastupuje i v jiných věcech projednávaných před zdejším soudem týkajících se téže dávky, takže problematika této věci mu již byla známa, stejně jako žalobci. Rovněž soud posoudil tripliku ze dne 22.5.2021 za nadbytečný úkon, jelikož neobsahovala žádné zásadní skutečnosti vztahující se k projednávané věci. Proto za situace, kdy je advokát ustanoven žalobci soudem a odměnu za zastupování platí stát, je nutno dbát rovněž na účelnost vynaložených nákladů a není to žalobce, kdo určuje počet porad či replik, ale toliko nezbytná potřeba. Přiznaná částka

7.865,-Kč bude jmenovanému advokátovi vyplacena na účet č. 2901448215/2010, VS: 304519, z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí, když tuto lhůtu soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 16. září 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.